

יום אחד הגיע לפלוגת המילואים בחור חדש חיים שינדלר. רחב מוצק קצת שמן ודתי. עד אז לא היו לנו דתיים לא בפלוגה וכנראה גם לא בגדוד והסידור הזה היה נוח בעיקר בימים קשים לקיבה כמו פסח ויום הכיפורים. לכן העובדה שבא לשכונה בחור דתי לא היתה משמחת. למחרת בואו חל יום תשעה באב ובאותו היום התקיים תרגיל פשיטה הכרוך בצניחה. בתרגיל כזה אתה ממלא שקית בחול מעפר תל נוף עולה על מטוס לפנות ערב טס לאיזשהו מקום צונח עם דמדומים וצועד אתה חגורך והשקית שעל גבך עד לאיזשהו תל בודד או כפר נטוש שם אתה מניח את השקית ליד הקיר צועק פוצץ וחוזר ברגל לנקודת האיסוף. משם ברגל או במטוס קל הביתה לבסיס. כאמור היה תשעה באב וכולם ציפו ששינדלר יקבל שחרור שהרי הוא צם, אבל שינדלר לא וויתר הוא בא מלא שקית צנח והלך הכול כמו כולנו. מיד זכה במנה של כבוד ובכל זאת מישהו טרח לברר איך הגיע ברוזון מכוער כמוהו ללהקת ברבורים כמונו ומתברר שבעזרת פרוטקציה. היה לו עבר בנחל מוצנח שם זכה בצל"ש והצל"ש הזה איפשר לו להצטרף אלינו. שינדלר בא ממושב לא מכפר ויתקין או באר טוביה כמו כולנו, הוא בא ממושב עולים דתי. היה צעיר יחסית וכבר נשוי ומטופל בילדים. בכדי להתפרנס עבד, בנוסף על עבודתו במשקו, כמדריך חקלאות בבית הסוהר נווה תרצה. זה כבר היה נושא לשיחת מילואים עסיסית ואכן במילואים הבא ישבנו כולנו סביבו וחקרנו אותו לגבי משלח ידו האזוטרי "מדריך חקלאי לזונות אסורות". במילואים הבא הפך ליזם. ענף ההודיים שהובא לארץ על ידי האמריקנים מבית חרות התגלה כרווחי בתקופה ששאר ענפי החקלאות סבלו ממשבר עודפים. כפר ויתקין, בגלל יחסי הקרבה וגבעת חיים שהיו מרחיקי ראות קפצו על עגלת ההודיים ראשונים והרוויחו טוב, אבל אז יצא הסוד לציבור הרחב כלומר למקומות נידחים כמו נהלל וכפר יחזקאל ולסוף עלו על העגלה בכל ישובי ההתיישבות הוותיקה. ואז, רגע אחרי שהתחילה להתדרדר במורד, עלתה עליה הסוכנות היהודית, שמצאה בהודיים פתרון קסם לבעיית ישוב ההר בחקלאים. תקציב נשפך כמים וסככות הודיים צצו על כל גבעה וליד כל עץ רענן ומי בנה? שינדלר. הוא קנה משאית קטנה משומשת במצב גרוע העמיס עליה מכשיר ריתוך משומש והחל לבנות בהרים הודיות. כבן של מסגר שניסר וריתך שאלתי אותו: "מאיפה אתה יודע?" "כשאלוהים רוצה אפילו מטאטא יורה" ענה לי בביטחון.

ואז פרצה מלחמת ששת הימים וטעות שער האריות ושינדלר נכנס לגיא ההריגה להוציא את הפצועים לפני שיהפכו לגויות. ומסתבר שאחרי המלחמה קבל צל"ש שני. יום אחד בעוד אני יושב ביחד עם שינדלר ואחרים, על זחלם טעון בחומרי נפץ בדרך לתרגיל סידרה או מלחמה והנה פרצה אש באחת מפינות הזחלם. עוד לא הספקתי לפחד או להתעשת ומול עיני תנועה במהירות הבזק. שינדלר ובידו שק החניק את האש מהר וחזק. הזחלם שב לתנומתו "יש בו משהו" חשבתי בליבי.

במלחמת יום הכיפורים שינדלר נהרג.

להלוויה הגעתי כדי לייצג את הפלוגה בכיתת היורים (כל השאר נשארו בקוויים) לא לחצתי את היד לאשתי (לדתיים חרדיות אין לוחצים) הסתכלתי על המקום ועל הבאים. בהר הזיתים לא קוברים כל אחד ובאו לשם מגדולי הדתיים.